

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: V. N.**, zastoupen JUDr. Ivanou Sedláčkovou, advokátkou, se sídlem V Aleji 23, Jablonec nad Nisou, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 31. 5. 2004, č. j. 63 Cad 73/2003 - 28,

takto:

Rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 31. 5. 2004, č. j. 63 Cad 73/2003 - 28, **se zrušuje** a věc **se** tomuto soudu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti výše označenému rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec; tímto rozsudkem byla podle § 78 odst. 7 zamítnuta žaloba jako nedůvodná proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2003, č. X. Správním rozhodnutím žalovaná upravila od 10. 7. 1999 starobní důchod podle ustanovení § 31 zákona č. 155/1995 Sb. na částku 7421 Kč. V odůvodnění krajský soud uvedl, že nelze směřovat ustanovení § 37 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. s ustanovením § 11 odst. 2 téhož zákona, podle něhož se za dobu pojištění nepovažuje kalendářní měsíc, ve kterém nebyly dosaženy příjmy započítatelné do vyměřovacího základu proto, že tyto osoby nevykonávaly činnost zakládající účast na pojištění. Uzavřel, že náhrada mzdy z důvodu neplatného rozvázání pracovního poměru vyplacená 9. 7. 1999 ve výši 1 194 160 Kč je příjmem za měsíc červenec 1999 (do 9. 7. 1999), nikoliv za období od dubna 1998 do července 1999.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou č. j. 5 C 162/98 - 35 ze dne 1. 2. 1999 byla určena neplatnost výpovědi z pracovního poměru, a tudíž jeho pracovní poměr trval nepřetržitě i v době od 1. 2. 1998 do 9. 7. 1999, kdy byla uzavřena dohoda o ukončení pracovního poměru. Za uvedenou dobu bylo zaměstnavatelem odvedeno za žalobce zdravotní a sociální pojištění, čímž byly splněny podmínky ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. pro započtení doby pojištění, a proto náhradu mzdy, která je podle ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 589/1992 Sb. příjem započitatelný do vyměřovacího základu, není možno považovat za jednorázový příjem dosažený pouze v jednom kalendářním měsíci a jeho proto nutno rozpočítat na jednotlivé měsíce v inkriminovaném období. Do doby pojištění ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona je tedy nutno stěžovateli započítat i dobu od 1. 2. 1998 do 9. 7. 1999, po kterou trval jeho pracovní poměr. V této době, tj. i po vzniku nároku na důchod, vykonával výdělečnou činnost ve smyslu § 35 odst. 2 zákona, a protože v této době nepobíral starobní ani jiný důchod, měla žalovaná povinnost na základě stěžovatelovy žádosti přepočítat výši procentní výměry starobního důchodu ve smyslu ustanovení § 35 odst. 2 zákona započtením celé uvedené doby nikoli pouze uplynutí dnů. Stěžovatel dále namítal, že stanovená povinnost žalovanou vrátit neprávem vyplacené částky starobního důchodu za období od 1. 4. 1998 do 9. 7. 1999 s ohledem na ust. § 37 odst. 2 zákona tedy z důvodu výkonu výdělečné činnosti zakládá povinnost žalované postupovat podle ustanovení § 35 odst. 2 zákona při přepočítání výše procentní výměry starobního důchodu s zohledněním celé doby pojištění. Stěžovatel byl rovněž poškozen zejména tím, že rozhodné období pro stanovení osobního vyměřovacího základu končil rokem 1997, a přestože byla výpověď z pracovního poměru posléze prohlášena za neplatnou, na datu přiznání starobního důchodu se nic nezměnilo, i když jeho osobní vyměřovací základ by byl podstatně vyšší, pokud by do něj byly započítány příjmy dosažené v roce 1998, čímž je poškozen. Shora uvedené důvody kasační stížnosti lze subsumovat pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud projednal kasační stížnost vázán rozsahem a důvody stěžovatelem uplatněnými (§ 109 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“) a shledal, že kasační stížnost je důvodná.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel se žádostí ze dne 16. 6. 2003 domáhal stanovení nového výpočtového základu od roku 1986 do 9. 7. 1999, celkové doby pojištění od 1. 9. 1955 do 9. 7. 1999, zohlednění snížení procentní výměry z doby přiznání důvodu od 10. 7. 1999 do dosažení důchodového věku, promítnutí všech zvýšení procentní výměry podle nařízení vlády ČR, zrušení snížení procentní výměry od 21. 3. 2003, neboť předčasný odchod do starobního důchodu nebyl delší než 2 roky, a doplatek důchodu započítat na přeplatek starobního důchodu za dobu od 1. 4. 1998 do 9. 7. 1999. Dle osobního listu důchodového pojištění ze dne 8. 9. 2003 žalovaná započítala dobu pojištění od 1. 7. 1999 do 9. 7. 1999.

Shora uvedenými důvody kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval již ve svém rozhodnutí č. j. 5 Ads 60/2003 - 89 ze dne 17. 8. 2005. Vycházel přitom z nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2005, sp. zn. II. ÚS 348/04, v němž Ústavní soud dospěl k závěru, že nelze použít při výkladu ustanovení § 5 odst. 1, 2 a § 6 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. ve spojení s ust. § 11 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. toliko gramatický výklad, bez přihlídnutí ke smyslu a účelu dotčených ustanovení i celého systému

důchodového pojištění a bez přihlédnutí k povaze samotného soudního řízení o neplatnost rozvázání pracovního poměru, jehož výsledkem bylo vydání rozhodnutí, jímž byla určena neplatnost výpovědi z pracovního poměru, čemuž následovalo uzavření dohody o sporných nárocích. Přestože ustanovení zákona č. 589/1992 Sb. a zákona č. 155/1995 Sb. zohledňují pouze modelovou situaci, kdy zaměstnanec dosahuje pravidelnou měsíční mzdu, z níž je placeno pojistné, z logiky věci je pak nutno dovodit, že i náhrada mzdy podle ust. § 61 odst. 1 zákoníku práce, vyplacená stěžovateli až v souvislosti s rozhodnutím soudu o neurčení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru je příjmem započítatelným do vyměřovacího základu, který lze rozpočítat na jednotlivé kalendářní měsíce a roky po dobu neplatného rozvázání pracovního poměru. Náhrada mzdy má v daném případě charakter ekvivalentu mzdy a je zúčtovatelná stejně jako mzdy. Dovodil, že účast stěžovatele na důchodovém pojištění tedy lze promítnout do zápočtu doby pojištění a z ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. nelze dovodit, že by vylučovalo možnost zpětného rozúčtování příjmů, jež se zahrnují do vyměřovacího základu.

S ohledem na shora uvedený právní názor zaujatý Ústavním soudem a následně Nejvyšším správním soudem ve věci shora, shledal soud kasační stížnost stěžovatele důvodnou, a proto napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, podle § 110 odst. 2 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, je v dalším řízení vázán právním názorem výše uvedeným (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu